

1. Jo sóc jo

Jo sóc jo, és clar.

Em dic Joan. Sóc fill únic, però per poca estona. D'aquí a unes hores, tindrè una germana. Per fi! Després de tant de temps, semblava que no arribaria mai. Estic emocionat. Una germana! Com serà la Maria?

Jo el que vull és jugar amb ella. Però la mare fa temps que em diu:

–No hi podràs jugar de seguida. Hauràs d'esperar una mica.

–Quant és una mica, mare? Quants dies?

–De primer, espera que vingui.

Doncs això he fet. Esperar, esperar i esperar que vingui. I hem esperat tant i tant que vingui, que hem decidit anar-la a buscar.

A la capçalera del llit, hi tinc un calendari que la mare em va penjar fa molt de temps. He anat posant una ratlla al damunt de cada dia que passava.

–Mare, quant falta? –preguntava cada nit.

–Un dia menys, fill.

Quan la mare dóna aquestes respostes, vol dir que la cosa va per llarg.

Ara el calendari s'ha quedat a casa. No m'han deixat posar-lo a la maleta. I el meu tren tampoc. Però sí que m'han deixat portar el meu supercamió. Aquí el tinc, al meu costat.

Des que tinc memòria, el meu supercamió ha viscut sempre amb mi.

El pare sovint diu que jo tinc dues cames i quatre rodes. La mare sempre diu que jo sóc jo i el meu supercamió.

I el meu supercamió no diu res perquè no parla. Però corre molt. El faig córrer per tota la casa.

–Nooo! Per les parets no! –diu sempre el pare.

Aquí no hi ha parets per fer córrer el meu supercamió. Ni parets ni terra. M'han prohibit que el faci rodar durant tot el viatge. Així que, com a molt, el puc fer anar per damunt meu i pel seient del davant.